

HET BLOEMENEILAND

Tabea Bach

Het bloemeneiland

Het bloemeneiland 1

Uit het Duits vertaald door Bonella van Beusekom

ocean

Het bloemeneiland is deel 1 van de serie Het bloemeneiland

Oorspronkelijke titel *Die Kamelieninsel*

© 2018 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2022 Nederlandse vertaling Bonella van Beusekom /

Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Drunaa / Trevillion Images (huis en omgeving);

© MyStocks / Shutterstock (bloemenillustratie bovenin)

Foto auteur © Claudia Toman

NUR 302

ISBN 978 90 468 2955 4

www.oceanboeken.nl

*Voor mijn moeder, die me liet zien wat het
betekent om onvoorwaardelijk lief te hebben.*

Een druppeltje liefde is meer dan een oceaan vol
verstand.

Blaise Pascal

De erfenis

De lucht gloeide vurig en weerspiegelde zich ontelbare malen in de lak van de voertuigen, die in een eindeloze file op de snelweg centimeter voor centimeter verder kropen. Sylvia, die er middenin vastzat in een taxi, kon echter niet genieten van het schouwspel van de donzige wolkenformaties die telkens weer oplichtten in een andere geeloranje tint. Ze keek voor de honderdste keer op haar horloge, zich bewust van het feit dat de tijd onverbiddeijk doortikte. En dat ze zo goed als zeker niet meer op tijd thuis zou zijn.

Ze zuchtte. Het was de vrijdag waaraan haar man Holger haar telkens weer had herinnerd. En aan hoe ongelooflijk belangrijk de afspraak aan de Starnberger See voor hem was. Ze had met opzet een vlucht eerder genomen, de afspraak met haar opdrachtgever bijna onbeleefd kort gehouden, zich naar het vliegveld gehaast, ingecheckt en was aan boord gegaan om daar vervolgens samen met de andere passagiers klaar voor de start en in de riemen meer dan een uur te moeten wachten. Regelmatig had de captain hen ervan op de hoogte gesteld dat ze nog steeds geen toestemming hadden om op te stijgen. En nu stonden ze in de file op de weg naar de binnenstad van München.

Op dit moment hoorde je een sirene, daarna een tweede en een derde. De twee rijen dikke file schoof schijnbaar tegenstribbelend uit elkaar om ruimte te maken voor politie en een ambulance.

‘Wat denkt u?’ vroeg ze. ‘Zou u daar snel achteraan kunnen rijden?’

De chauffeur gaf een ruk aan het stuur en trapte het gaspedaal in, zodat Sylvia hardhandig tegen haar rugleuning smakte, en volgde de ambulance alsof hij bij een speciale eenheid hoorde. Ineens ging het allemaal heel snel. Ongehinderd passeerden ze via de vluchtstrook de plek van het ongeval en tien minuten later stopte de taxi in de Königinstraße.

‘Puik gedaan,’ zei Sylvia. Ze betaalde de rekening, gaf een royale fooi en bestelde de chauffeur voor de volgende ochtend om kwart over zeven.

‘En waar gaat de rit naartoe?’

‘Weer naar het vliegveld,’ antwoordde ze lachend bij het zien van het verbouwde gezicht van de taxichauffeur.

Aan de uitpuilende brievenbus zag ze opgelucht dat haar man nog niet thuis was geweest. In de lift keek ze snel de stapel post door. In de witgrijze brij van zakelijke post viel een ansichtkaart op uit Venetië met een foto van de Brug der Zuchten. Ze draaide hem om en moest lachen.

Lieve Sylvia, stond er in een expressief vrouwenhandschrift op, heb er maar spijt van dat je niet mee bent gegaan. Ik drink een extra Aperol Spritz voor je. Baci, Veronika.

Met een zacht belletje kwam de lift tot stilstand. Veronika had makkelijk praten, maar zij kon als vertaler van technische teksten haar tijd zelf indelen. Telkens weer zeurde Sylvia met de idiototste ideeën aan haar hoofd: laten we lekker naar Venetië gaan en lol hebben! *Please, please!* Het is maar een lang weekend!

Dat ook Sylvia haar werktijden zelf kon bepalen, zoals Veronika telkens weer volkomen juist opmerkte, was alleen in theorie zo. In de praktijk lukte het al twee jaar niet meer om zelfs maar een week vrij te nemen.

Terwijl ze de deur van hun appartement van het slot draaide, een royaal penthouse vlak bij de Engelse Tuin, schoot haar gelukkig nog te binnen dat ze Sandra had gevraagd te komen. Ze waren opgegroeid in hetzelfde huurcomplex en zogezegd jeugd vrienden-

dinnen. Sandra was visagiste geworden en nu stelde ze Sylvia af en toe voor de feestjes en recepties waar ze geregeld samen met haar man, een succesvolle makelaar, naartoe moest. Sandra had een sleutel van het appartement en kwam haar al tegemoet.

‘Daar ben je eindelijk,’ riep ze uit, Sylvia stralend aankijkend. ‘Laat me raden: het vliegtuig had vertraging? Stakker!’

‘Bovendien was het een hel op de weg...’ Zuchtend zeulde Sylvia haar aktetas haar werkkamer in, hing haar jas aan de kapstok en trok haar pumps uit. ‘Vrijdagavond natuurlijk.’

‘Nou, dan zal een fijne massage je goeddoen,’ merkte Sandra op. ‘Ik heb alles al voorbereid. Welke olie wil je het liefst: rozen of limoen?’

Het nu bijna violette avondlicht viel door de grote glaspui Sylvia’s werkkamer binnen, waar Sandra de massagetafel al had opgezet en haar make-upkoffer al had klaarstaan. Boven de daken van Schwabing was het nog zonnig, terwijl de boomkruinen van de Engelse Tuin al vol schaduwen waren. Ze had alleen geen oog voor de schoonheid van haar omgeving.

‘Ik heb geen tijd voor een massage, Sandra. Over een half uur moet ik helemaal klaar zijn, heb ik Holger beloofd. Help je me?’

Twintig minuten later was ze klaar met douchen en had Sandra haar halflange donkerblonde haar elegant opgestoken en haar perfect opgemaakt.

‘Wat ga je aandoen?’ vroeg Sandra.

Sylvia liep naar haar kast, haalde er voorzichtig een rookblauwe zijden jurk uit en hield hem voor zich. ‘Hoe vind je deze?’

Sandra nam de jurk aan, ritste hem open en hielp haar erin. ‘Een geraffineerde snit,’ zei ze lovend en ze trok de rits voorzichtig weer dicht. ‘Wat heb je toch een prachtig figuur, Sylvia! En de kleur laat je ogen echt stralen. De jurk is gewoon gemaakt voor je!’

‘Kijk eens, deze passen er toch goed bij, of niet?’

Sylvia haalde de cassette met sieraden uit het laatje van haar commode en deed hem open. Er kwamen twee prachtige diamanten oorbellen tevoorschijn.

‘Waanzinnig! Zijn dat de oorbellen die Holger je gegeven heeft toen jullie tien jaar getrouwd waren?’ vroeg Sandra. ‘Sylvia, je... je bent de gelukkigste vrouw die ik ken.’

Sylvia zweeg verlegen, terwijl Sandra haar hielp de oorbellen in te doen. Ze wist dat haar vriendin, die sinds een half jaar gescheiden was, haar benijdde. Zij en haar ex Martin ruzieden verbitterd om elke cent en om het rijtjeshuis in Ismaning dat ze samen hadden bewoond. Terwijl Martin met zijn veel jongere nieuwe vriendin een wereldreis maakte, moest Sandra maar zien hoe ze de eindjes aan elkaar knoopte. Ze was zelfstandig ondernemer en haar bedrijfje liep niet zo best.

Ook dat was een reden waarom ze Sandra zo vaak mogelijk boekte, zelfs al had ze uiteindelijk nooit de tijd om het volledige wellnessprogramma af te werken. Sylvia wist uit ervaring hoe het was om elke cent twee keer te moeten omdraaien. De welstand waarin ze tegenwoordig met Holger leefde, had ze als kind niet gekend. Ook zij had andere tijden meegemaakt en elke dag weer maakte ze tijdens haar werk mee hoe een leven door een paar minder gelukkige beslissingen volkomen kon veranderen. En één ding wilde ze nooit meer worden: arm. Daarom hielp ze Sandra graag en betaalde ze haar royaal.

‘Alleen al die feestjes,’ dweept Sandra verder. ‘Wat benijd ik je daarom. Al die bekende mensen die je daar ontmoet. En allemaal nemen ze Holger in de arm als ze een villa zoeken...’

Alsof dat het seintje was, stormde Sylvia’s man de kamer in.

‘Ben je klaar, Sylvia?’ riep hij uit, terwijl hij zijn stropdas knoopte. Zoals altijd zag hij er buitengewoon goed uit met zijn slanke, afgetrainde golffiguur in het zwarte maatpak.

‘Dat kun je wel zeggen,’ antwoordde Sylvia. ‘Maar wat dacht je allereerst van een begroeting?’

Over haar schouder wierp Holger een keurende blik op zijn spiegelbeeld. Daarna knikte hij kort naar Sandra en keek Sylvia voor de eerste keer echt aan.

‘Sorry, schat,’ zei hij, haar van achteren een zoen op haar wang gevend. ‘Je ziet er geweldig uit. Kunnen we gaan?’

Vijf minuten later zat Sylvia naast haar man in zijn Porsche Spyder. Holger reed de sportieve auto de stad uit, via de E533 naar Starnberg. Een paar kilometer verder, in de buurt van Bernried, gaf de acteur Sebastian Schnell een housewarming in zijn kortgeleden via Holgers makelaarskantoor gekochte droomvilla, waarvoor hij de mooiste en rijkste mensen uit het hele land en sterren van film en televisie had uitgenodigd. Niemand behalve de gastheer, Holger en zij wist dat de acteur zich contractueel had verplicht om dat feestje te geven, om het makelaarskantoor in contact te brengen met potentieel koopkrachtige klanten. Holger had hem in ruil een deel van de koopprijs kwijtgescholden. De gasten hadden natuurlijk ook geen idee dat Sebastian Schnell het feestje niet echt betaalde, maar Holger.

‘Dan moet die avond wel minstens drie nieuwe klanten opleveren,’ had Sylvia haar man voorgerekend tijdens een zondagochtendontbijt, een van de sporadische gemeenschappelijke maaltijden. ‘Anders kost het je geld.’ Ze was niet voor niets bedrijfsadviseur. Ze vond het jammer dat haar man nooit een beroep deed op haar vaardigheden, maar misschien was dat ook wel beter. Een man die naar de professionele raad van zijn eigen vrouw luisterde, moest waarschijnlijk nog geboren worden. En ze hadden tenslotte vanaf het begin een duidelijke afspraak gemaakt: niemand bemoeit zich met de zaken van de ander, tenzij die om advies vraagt. Of om ‘bijstand’, zoals Holger als hij Sylvia vroeg om hem te vergezellen naar de mondaine feestjes van zijn klanten.

De volgende paar uur stond Sylvia stralend naast haar man, ze begroette mensen die ze alleen van de televisie of van het bioscoopscherm kende en wisselde persoonlijk klinkende vrij-

blijvendheden met hen uit. Holger wist precies waarom hij zijn vrouw er op dit soort gelegenheden per se bij wilde hebben. Sylvia sprak vloeiend Engels, Frans en Italiaans en verstond de kunst mensen die ze niet eens kende met elkaar in contact te brengen, zelfs verstokte eenlingen bij het gezelschap te betrekken. Ze had de gave om mensen op het juiste moment aan het lachen te maken of zichzelf bijna onzichtbaar te maken. Ook in het gezelschap van internationale sterren werd ze niet verlegen, ze behandelde iedereen met dezelfde natuurlijke vriendelijkheid en was daarom heel geliefd.

Ook deze avond verliep volledig naar Holgers tevredenheid. Sebastian Schnell, de officiële gastheer, liet de glans van zijn nieuwe villa inclusief botenhuis aan het meer op zich afstralen. En Holger overhandigde het ene visitekaartje na het andere, sprak officieus over droomprojecten in Toscane, Ticino, Cornwall, aan de Loire of op Sylt, unieke pareltjes die zogenaamd zo goed als nooit op de markt kwamen en die hij alleen voor heel bijzondere klanten reserveerde.

Toen Sylvia later op de avond zag dat haar man in zijn element was en dat de overgebleven gasten tevreden in kleine groepjes bij elkaar zaten, volgde ze haar ingeving en verliet onopvallend het feestje. Ze stak het verlaten terras over, trok haar schoenen uit en liep op haar blote voeten in het donker naar beneden, tot aan het eind van de steiger. Er lag een roeiboot te schommelen in het water, dat tegen de planken klotste. Aan de overkant glinsterden de lichtjes van Ambach. Alsof iemand een enorme lantaarn had aangestoken, kwam achter een wolk ineens de volle maan tevoorschijn, die het meer, de oever en Sylvia in zijn zilveren licht dompelde.

Ze hield haar adem in. Zulke momenten gaven haar telkens weer kracht, kracht die ze nodig had om in de hectiek van haar werk te kunnen voldoen aan de eisen die er van alle kanten aan haar gesteld werden. En precies zo wilde ze het ook. Terwijl het

maanlicht op de rimpelende golven van het meer leek te trillen, ademde Sylvia diep uit. Er stroomde een gevoel van tevredenheid door haar heen. Op haar vijfendertigste had ze alles bereikt wat ze zich als klein meisje had voorgenomen. Ze had een fantastische man en een beroep dat haar een mooi inkomen opleverde en behoedde voor geldzorgen.

‘Sylvia!’ klonk Holgers stem vanaf het terras.

Ze schrok op, trok haar schoenen weer aan en liep over de steiger terug naar de tuin. Daar trof ze haar man aan in een levendige discussie met Thomas Waldner, hun goede vriend, advocaat en belastingadviseur.

‘Hier ben ik,’ riep ze uit, terwijl ze op hen tweeën af liep.

Holger kromp bij haar aanblik ineem en verstomde midden in zijn zin. ‘Waar zat je?’ vroeg hij kortaf.

‘Ik bewonderde de maan, moet je kij...’

Maar Holger keek niet eens om.

‘We moeten dringend een afspraak maken, Sylvia,’ zei Thomas. ‘En wel met z’n drieën.’

‘Prima,’ antwoordde ze. ‘Dat zal vast allang weer een keer nodig zijn.’ En toen ze het ernstige gezicht van Thomas zag, vroeg ze: ‘Zijn er problemen?’

‘Welnee. Hoe kom je daarbij?’ antwoordde Holger snel en hij pakte haar arm. ‘Thomas heeft alles onder controle. Zoals altijd. Kom, laten we het laatste rondje aankondigen.’ En met die woorden trok hij haar terug de villa in.

Sebastian Schnell had meer gedronken dan goed voor hem was en juist toen ze afscheid van hem wilde nemen, kwam hij op het idee dat ze allemaal nog konden gaan nachtzwemmen in het meer. ‘In adams- en evakostuum. Zoals de regisseur in de hemel ons geschapen heeft.’

Het duurde nog een uur voordat Holger hem daarvan kon afbrengen. Hij zorgde ervoor dat Schnell de avond niet op het laatste moment nog verpestte, maar zich terugtrok in zijn privé-

vertrekken om te gaan slapen. Dat deed Schnell echter zuiver en alleen, zoals hij Holger minstens tien keer verzekerde, omwille van zijn charmante vrouw Sylvia, die een engel was en die hij, de afzetter Holger von Gaden, zeker niet verdiend had.

Uiteindelijk was het twee uur toen Sylvia zoals altijd de auto-sleutel in ontvangst nam om haar man, die op zulke avonden natuurlijk met veel te veel mensen moest proosten en beter niet meer achter het stuur kon plaatsnemen, naar München terug te rijden en het was al bijna drie uur toen ze eindelijk haar make-up en alle spelden uit haar opgestoken haar had verwijderd. Ze pakte haar aktetas en de reistas voor de weekendtraining waarmee een van haar beste klanten, de manager van een mondiale onderneming, zijn medewerkers had opgescheept en zette de wekker op half zeven. Daarna zakte ze weg in het kussen en viel meteen in een diepe slaap.

‘Weet je eigenlijk,’ zei Holger bij het zondagse ontbijt een dikke week later, ‘dat je een erfenis hebt gekregen?’ Hij onthoofdde net zijn ei met een precisie waarvan Sylvia ineenkromp.

‘Een erfenis gekregen? Ik? Maak je een grapje?’

Zorgvuldig strooide hij zout op zijn ei en doorboorde vervolgens met zijn parelmoeren eierlepel de dooier. ‘Je hebt me nooit over Lucie Hofstetter verteld.’

Sylvia liet haar kopje zakken. ‘Wat is er met tante Lucie?’

Hij keek op en trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Ze is overleden en jij bent haar erfgename.’

‘Ze is overleden?’

‘Tja,’ ginnegapte Holger. ‘Ken je elkaar een halve eeuwigheid, ben je al tien jaar getrouwd en heb je toch nog geheimen voor elkaar. Wat was je familierelatie met haar?’

‘Ze was de jongere zus van mijn moeder.’

‘Bij ons huwelijk was ze niet, toch? En verder heb je ook nooit over een tante Lucie verteld.’

Ze zweeg beteuterd. Hij had gelijk. Ze had al jaren geen contact meer met haar tante gehad. Sylvia was een klein meisje geweest toen ze Lucie voor het laatst had gezien. Er was toen een vreselijke ruzie in de familie geweest, waarna de naam Lucie Hofstetter nooit meer was genoemd. Ze was er zelf bij geweest dat iemand dat toch een keer had durven doen. Haar opa had toen zo'n woedeaanval gehad dat hij er bijna een beroerte van had gekregen.

Waar ging dat familieschandaal eigenlijk over?

'Zeg, luister je eigenlijk wel naar me?'

Sylvia keek op en blikte meteen in Holgers donkere, verwijtende ogen.

'S... sorry,' stamelde ze. 'Het is alleen zo'n... zo'n verrassing. Hoe weet je dat allemaal?'

'Uit de brief van een Franse rechtbank die belast is met boedelscheidingen. Je tante heeft je een janboel nagelaten, aan het einde van de wereld.'

'Een janboel?'

'Een kwekerij. Volledig verwaarloosd. Ik heb haar vorige week bekeken, want ik moest toch in Frankrijk zijn. De zus van je moeder mag dan een charmante dame zijn geweest, een bedrijf leiden kon ze niet. Jij hebt je talent in elk geval niet van haar geërfd. Ze was failliet en heeft je een heleboel schulden nagelaten.'

In Sylvia's hoofd begon alles te draaien. Omdat ze allebei zo veel reisden, bekommerde degene die op dat moment thuis was zich om de post. Doorgaans informeerden ze elkaar over de belangrijkste dingen.

'Je bent daar al geweest?' vroeg ze verbaasd. 'Maar... waarom hoor ik dat nu pas?'

'Jij was toch in Hamburg. En nauwelijks te bereiken. Daarna moest ik zoals gezegd naar de Loire. Ik dacht je er een plezier mee te doen door me daarom te bekommeren. De brief zag er

zo officieel uit. Het was goedbedoeld. Ik wilde het je uit handen nemen. Sorry als je dat vervelend vindt...'

'Natuurlijk vind ik dat niet vervelend,' zei Sylvia en ze draaide bij. 'Dat is echt lief van je, Holger. Ik ben alleen... Nou ja, ze was mijn tante. Ook al hadden we geen contact meer... dan was ze toch mijn laatste familielid na het overlijden van mama.'

'Daar zijn de instanties ook achter gekomen. Heeft wel een tijdje geduurd, je tante Lucie is al een paar maanden dood...'

Tante Lucie... Ineens was ze er, de herinnering, zo vers als die ochtend aan zee. Sylvia was toen een jaar of vijf, zes geweest en ineens zag ze alles weer heel duidelijk voor zich: ze droeg een jurk met mauvekleurige bloesems, van dezelfde stof als de jurk van Lucie. Haar tante was nog jong, halverwege de twintig ongeveer, en samen liepen ze langs een strand, ze zaten elkaar lachend achterna. Lucie had hetzelfde donkerblonde haar als zij nu, dezelfde korenbloemblauwe ogen, dezelfde lach. Ineens drong tot Sylvia door dat het kleine meisje dat ze ooit was geweest Lucie heel graag had gemogen, destijds, die zomer aan zee. Ze hoorde haar stem: *Kom, Sylvie, kom, sneller!* Ze nam de geur van haar huid waar, voelde de aanraking van Lucies arm toen ze haar eigen, veel kleinere arm ertegenaan drukte om te kijken wie van hen tweeën het bruinst was. En ze voelde zich weer opgetild worden, hoorde zichzelf juichen en schreeuwen en erom bedelen dat haar tante haar weer en weer en nog een keer in de lucht zou gooien...

'Sylvia.' Holger deed haar opschrikken uit haar herinnering. 'Gaat het allemaal wel goed met je?'

Ze streek met haar hand over haar ogen. 'Wat? Ja... alles goed,' verzekerde ze. 'Ik ben je echt dankbaar dat jij je erover hebt ontfemd. Wat... wat gaan we aan die schulden doen?'

Holger nam een slok koffie en veegde daarna zorgvuldig zijn mond af met zijn servet.

'Gelukkig,' ging hij verder, 'hoort er best veel land bij de kwe-

kerij. Ik heb een idee aan wie ik het te koop zou kunnen aanbieden. Een van mijn klanten is al lange tijd op zoek naar een soortgelijk object. Ik weet zeker dat hij enthousiast zal zijn. Als hij geïnteresseerd is, kunnen we het terrein te gelde maken. Dan kun je daarmee de schulden betalen en blijft er vast nog een mooi bedrag over. Ter herinnering aan je tante Lucie.’

Een kwekerij, echt iets voor Lucie. Ze herinnerde zich nu ook dat haar tante toen al geïnteresseerd was geweest in bloemen en planten. Jammer dat ze kennelijk geen zakelijk instinct had. Sylvia’s moeder had altijd haar lippen op elkaar geperst als het gesprek op haar jongere zus was gekomen. En ze had geweigerd ook maar een woord over het fatale schandaal te zeggen. Zo was Sylvia haar jonge tante in de loop van de tijd vergeten en had ze de brieven die ze in de jaren na de gebeurtenissen van haar had gekregen, onbeantwoord gelaten. Niet omdat ze geen contact had gewild, maar omdat ze eerst nog te jong was geweest en ze het daarna altijd veel te druk had gehad. Eindexamen, studie... Ze had bedrijfskunde gestudeerd en tegelijkertijd een vertaalopleiding gedaan. Nu was ze niet alleen consultant, maar ook beëdigd vertaler Engels, Frans en Italiaans. Daarvoor had veel moeten wijken.

Ze was nog een baby geweest toen haar vader was gestorven en haar moeder had haar niet financieel kunnen ondersteunen. Daarom had Sylvia altijd zelf in haar levensonderhoud moeten voorzien, wat haar niet had belet om haar universitaire studie met een uitstekend judicium af te sluiten. Daarna was ze naar de Verenigde Staten gegaan om haar master te doen en daarnaast bij gerenommeerde bedrijfsadvieskantoren te werken. In Los Angeles had ze op een receptie Holger leren kennen, die met zachte hardnekkigheid om haar hand had gedongen. Uiteindelijk was ze voor hem gezwicht en had ze het aanlokkelijke aanbod om toe te treden tot een wereldberoemd consultancykantoor afgeslagen om terug te keren naar München en als zelfstandige

aan de slag te gaan. Voor haar tante was er in haar drukke leven geen plaats meer geweest.

Nu was het te laat. Lucie was dood. Sylvia zou nooit te weten komen waarom de familie Hofstetter haar toen zo harteloos had verstiten.

‘Je stemt er dus mee in?’ Ze hief haar hoofd op en keek Holger beduusd aan. ‘Ik bedoel, wil je dat ik de verkoop in jouw naam afhandel, mocht ik een klant kunnen overtuigen?’

‘Ja,’ zei Sylvia. Ze voelde ineens alles van haar afvallen: de jeugdherinneringen aan de jonge Lucie, de rouw over verzuimde mogelijkheden, de onbenutte kansen op een weerzien. ‘Ik denk dat dat het beste is. Dank je, dat jij het gaat regelen.’

Toen Holger haar na het ontbijt de volmachten liet zien, ondertekende Sylvia zonder aarzelen alle noodzakelijke documenten.

De volgende twee weken vlogen voorbij. Sylvia’s agenda was één grote logistieke uitdaging. Na een medewerkerstraining bij een verzekeringsfirma in Frankfurt vloog ze meteen door naar Berlijn, waar ze de personeelsstructuur bij een krant onder de loep nam. Tussen twee afspraken in Stuttgart lukte het haar zelfs nog om een ‘brandje te blussen’, zoals ze een kort, explosief crisisberaad noemde. Een ondernemer en zijn zoon tobden al maanden met de generatiewisseling en hadden dringend professionele ondersteuning nodig.

Toen ze na dat gesprek tevreden maar uitgeput thuiskwam, wachtte Holger tot haar verrassing al op haar.

‘Trek iets moois aan,’ zei hij haar in zijn armen nemend. ‘We gaan vanavond uit.’

Sylvia lachte. ‘Ik moet nog even landen. Ik zit er helemaal doorheen. Naar welke klant gaan we ditmaal?’

‘Niet naar een klant,’ zei hij ernstig. ‘Vanavond vieren we onszelf.’